

for Englands, og derfor ser jeg ikke rettere, end at det vilde være onfseligt, om den haitærede Minister kunde finde sig foranlediget til at stille Vædringsforslag i den Retning til 3die Behandling af Finantsloven. Jeg tør selvfølgelig ikke komme ind paa, hvad der vil være at se ved Londonerudstillingen, da dette Spørgsmaal jo ikke ligger for, men da det dog staa i en vis Forbindelse med Spørgsmaalet om Fisseritidenden, tør jeg dog nok sige saa Meget, at Udstillingsgjenstandene blive delte i 7 Klasser, og disse igjen i 62 Underafdelinger, samt at 1ste Klasse af Udstillingsgjenstande vil indeholde alle de Slags Fisserivedfæber, som bruges, Vaade og Fisserfartværs Udstyr osv. Det forekommer mig saaledes, at det vilde være af stor Betydning for den vedkommende Mand, om han, hvis han skal fortsætte Udgivelsen af Tidenden, kommer derover. Jeg skal ligeledes gjøre opmærksom paa, at i en af Klasserne findes de forskjellige Landes Fisserilovgivnings Historie og saaledes ogsaa Fisserihandlens Historie, saa at man kan faae et Indblik i, hvad Lovgivingerne have virket paa de forskjellige Landes Fisserier. Dette er, som sagt, et Spørgsmaal, jeg ikke skal komme dybere ind paa; men jeg vil haabe, at det høie Thing vil henvise Indstillingen under Nr. 10 til den haitærede Minister og vil give vedkommende Mand Velighed til at udvide sine Kundskaber, saa at Indholdet af Tidenden kan blive saa godt som muligt. (Ordføreren [Th. Nielsen]: Det er ogsaa Meningen!) Det glæder mig, at den ærede Ordfører siger, at det er Meningen, men jeg veed ikke, hvilken Mening den haitærede Indenrigsminister har. Jeg synes nemlig ikke, at han var meget velvillig stemt, uagtet det er min Mening, at Regjeringen skulde være den Sidste til at negte dette Blad Understøttelse. Jeg tror, at det har hjulpet ikke saa Vidt til, at Fisserne ere komne til at se med lidt andre Øine paa den nuværende Lovgivning som ogsaa paa, hvad der har været forelagt i Thinget. Jeg vil derfor bede den haitærede Indenrigsminister endnu engang om at tage Hensyn til denne Indstilling.

Rasmussen: Det Andragende, jeg skal tillade mig at omtale med et Par Ord, er det, der findes ommeldt i Betænkningen under Nr. 29 og i Udvalgets Indstilling Nr. 5. Andragendet hidrører fra 9 Fiskere i Høiby og Odden Sogne og har jo allerede været omtalt. Jeg havde ventet, at dette Forslag havde fundet en velvillig Modtagelse her i Folkethinget og navnlig ogsaa fra den haitærede Indenrigsministers Side, men efterat

jeg har hørt den haitærede Ministers Udtalelser, tør jeg nok sige, at alt mit Haab i saa Henseende er glippet; alt mit gode Haab om, at man vilde komme disse fattige Folk til Hjælp i den Ulykke, der er overgaaet dem, er fuldstændig glippet. Endvidere udtalte den ærede sidste Taler sig bestemt imod, at man skulde komme ind paa dette Spørgsmaal. Ganske vist udtalte han sin dybe Beklagelse over, hvad der var overgaaet disse Folk, og at en saadan Ulykke skulde ramme dem, men det kan jo ikke nytte at udtale sin dybe Beklagelse og sine varme Følelser for de Ulykkelige, naar man ikke har Hjerte til at hjælpe dem paa anden Maade. Hvis det ærede Medlem havde tilraadet at give en Bevilling, hvorved de kunde hjælpes paa anden Maade, kunde jeg have anset hans varme Følelse og dybe Beklagelser for begrundede, men ellers nytter det ikke at udtale sin Medfølelse med de Ulykker, der ere overgaaede dem. Det Meste af hans Fordrag gik iøvrigt ud paa at tilraade, at man skulde understøtte Fisseritidenden, og jeg har ikke Noget imod at understøtte den ligesom ogsaa Alt, hvad der kan ophjælpe Fisseriet, men jeg tror, der er Noget, der er ligesaa nyttigt for dem. Fisserne kunne nemlig ikke faae Øvne til at fiske ved at læse Tidenden, der skal Mæne til, de skulde have Brød, de skulde have Sul, naar de skulde foretage dette Arbejde, og de skulde ogsaa have Redfæber til at fiske med. (En Stemme: Det skulde haandværkerne ogsaa have). Ja, det veed jeg meget godt, men jeg skal dog ikke nu komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, det skal jeg senere komme tilbage til. Jeg har som sagt ikke noget stort Haab for disse stakkels Fiskere, efter hvad der er sagt om dette Andragende. Disse Fiskere vare saa ulykkelige i September Maaned forrige Aar under en stærk Storm og i en rivende Strøm at miste alle de Redfæber, de havde sat ud, og det er, saavidt mig bekjendt, oplyst fra troværdige Mænd, at de ere baade trængende og værdige til at erholde den Understøttelse, der her andrages om. Det maa være tungt for saadanne Folk, naar de om Aftenen sætte deres Fisseredfæber ud i det Haab om Morgenen, naar de skulde røgte Garnene, maaske at have faaet en god Fangst, saa i det Sted at se til deres store Forbæufelse, at Alt, hvad de eie og have til at fortjene Livets Erhverv med, er skyllet bort og rent forjundet, saa der ikke er Spor tilbage. Hvor skulde disse Folk henvende sig om Hjælp? Hvis de henvende sig til Sognet, faae de til Svar: Nei, det er Noget, som Sognet ikke har Noget at gjøre med. Skal Sognet sørge for dem, maa de under Fattig-